

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΝΗΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

δρόμος αυτή την ώρα ήταν έρημος. Μέσα στο σκοτάδι μία γυναίκα βάδισε άρχα, λυπηραμένα, σαν να μην ήξερε πού πηγαίνει. Όταν ήρθε στην πλατεια του Άγιου Μάρκου, σταμάτησε για μία στιγμή αναποφάσιστη. Έπιε τα προζύμια σ' έναν υπάλληλο, κάθισε, έβγαλε ένα φάρμακο το κεφάλι της προς τα πίσω και παραδόθηκε σε ορμητισμούς. Μία νευρολόγος, μία άνησυχία σασπόσε πού και πού τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Από το νού της περνούσε τώρα, όπως σε κινηματογραφική ταινία, όλα η φοβερή εκείνη σκηνή, πού είχε κατατόφρηι πού όλοι την γαλήνη του σπιτιού της. Ήταν μία ένοχη, μία άμαρτωλή!... Ο Πέτρος, ο άντρας της, σκαλιζοντας σ' ένα σκατάρι, ενώ αυτή έλειπε σ' μια φίλη της, βρήκε μία δόση παλιών ερωτικών επιστολών. Ή επιστολές αυτές ήσαν ενδεικτικές δεκαπέντε δόλοληρα χρόνια.

Μολταύτα, η ανακάυτης αυτή ήταν αφάνταστα όδυνηρή για τον Πέτρο. Κι' όταν αυτή γυρισε το βράδυ στο σπίτι, δεν την άφησε να μη μέση. Έξαιλος, κατατόφρησε της έρωταξε, μόλις την είδε, τρέποντας δόλοληρα από το κακό του: — Έξω! Έξω! Άτιμη!

Καί της έβλεπε την πόση, πετώνοντάς της στη σάλα το καπέλο της. Και, να την τότε έρημη, κατατόφρησε μέσα στη νύχτα, χωρίς στέγη, χωρίς κατατόφρη! Συντετριμμένη ήθικώς, εκμηδενισμένη τελείως απ' αυτή τη φοβερή τοκωρία πού είχε ξεπατάσει πού όλο τον, πήρε το τραύμα πού περνούσε μαρτός, χωρίς να ξέρη κι' αυτή καλά-καλά πού πηγαίνει. Το ένστικτο της αίσθησης την έσπρωξε να ζητήσει περιούλιση και κατατόφρη. Για μία στιγμή πέρασε μία σκέψη από το νού της... "Αν πήγαμε να ζητήσει προστασία στο σπίτι του παλιού, λησμονημένου φίλου της; Μα θα την δεχόνταν άραγε; Είχε περάσει τόσος καιρός έντομεταξύ. Κι' αυτή είχε γεράσει, είχε άσχημη! Δεκαπέντε δόλοληρα χρόνια πέρασαν, αλόμοιο, από την έποχη του άγνού, τρυφερού, παθητικού έρωτά τους! 'Ολόκληρη ζωή! Θα την ανεγνώριζε τάχα; Τώρα πια αυτή ήταν παρτάνα χρόνια. Απτός θα ήταν σαφανταπέντε, ίσως και παραπάνω. Όταν σ' αντιτόφρησε ο ένας τον άλλο, θα κοιτάζονταν με δυσπιστία... "Πώς και να της έλεγες: — «Δέν σάς γνωρίζω... δέ σάς θυμάμαι...»

Θυόταν άκόμη το όνομα της όδοο ό δου έμνε ατός. 'Αλλ' είχε ξεχάσει τον άριθμό. Πώς θύθρισκε το σπίτι του; Έπρεπε να χτυπήσει όλες τις πόρτες, να ρωτήσει παντού.

Μέ την καρδιά σιγμένη κατέβηκε από το τραύμα. Μόλις έχασε λίγα βήματα, άκουσε θορόβο πίσω της. Ήσαν τρείς ήλικιωμένες κυρίες, μαζί με μία νέα λετοκομωμένη. Σταμάτησαν μπροστά σ' ένα καινούριο τρίτοστο σπίτι, χτυπήσαν την πόρτα και μπήκαν μέσα. Ή νέα, όταν είδε τη γυναίκα να στέκεται στη μέση του δρόμου και να κοιτάζει δεξιά κι' αριστερά, την ρώτησε με γλυκερά φωνή:

- Πού σπίτι ζητάτε, κυρία;
- Ζητώ το σπίτι... ένός συγγενούς μου, του κ. Τσιοβάνι Πενάτα...

Ή νέα έτοξεζε κοντά της χαμογέλωνας. — 'Ο κ. Πενάτα μένει σ' αυτό το γωνιαίο σπίτι, της είπε. Μα δέν είναι έδω. Λέπει σ' ταξίδι και θα γυρίσει σ' μια έβδομάδα... Μήπως έλπε ή θεία Ουρανία;... Μας έχει κάνει πολλές φορές λόγο για σάς...

— Ναι... είμαι ή θεία Ουρανία. Είμαι περαστική από δω και φεύγω αήρω... άπάντησε ή διαγμένη γυναίκα, έλαφρά ταραγμένη, για να μη δώσει ύποψια στη νέα.

— Κοίμα να μην τον δής! ψέθρισε ή νέα. Κι' άμέσως προσάδσε: Είμαι, έξερτε, ή μηνητή του Τσιοβάνι.

— Χαίρω πολύ, άφραία μου δεσποινίς, της είπε ή δύστυχη γυναίκα, προσπαθόντας να συγκρατήσει την τακωχή της.

Ή νέα εκείνη δέν ήταν άμοχηρη, μα ήταν πολύ χαριτωμένη και εύγενική. Τά μαλλιά της και τά μάτια της είχαν τούς θύμους να δικιά τους όταν ήσαν νέα.

— Θα μάς κάνετε μεγάλη εύχαριστήρα, θεία Ουρανία, αν μείνετε να φάτε μαζί μας, της είπε ή νέα έπειτα από λίγο, κοιτώντας την στο μάτι. Ή μαμά θα εύχαριστήσει πολύ όταν σάς γνωρίσει και ο Τσιοβάνι θα χαρή υπερβολικά όταν μάθει ότι σάς κρατήσαμε στο σπίτι...

Ή γυναίκα εύχαριστήσε την εύγενική νέα και δέχθηκε με πολλή προθυμία την πρόσκληση, χωρίς να σκεφθή τί κάνει. Άνέβηκαν μαζί στο σπίτι, όπου την έδέχθηκαν εύγάρδια.

— Έχετε πολύ καιρό να δής τον Τσιοβάνι, θεία Ουρανία; την ρώτησε τώρα ή νέα.

— 'Ω, πολύ, παρατόλύ! Δεκαπέντε δόλοληρα χρόνια! άπάντησε αυτή.

Ή νέα έτοξεζε τότε και της έβγαλε τη φωτογραφία του, μαζί σ' ένα κομμάτι μουσικής για πιάνο πού της έστειλε προχθές από τη Ρώμη.

Το κομμάτι αυτό της μουσικής ήταν μία παλιή παθητική ρομάντα. Ή ίδια άκοιθός πού της είχε στείλει κάποτε κι' αυτής, όταν την άγατούσε άκόμη... Μα δέν είχε αλλάξει λοιπόν τόσα χρόνια; 'Ο ίδιος είχε μείνει! Το δειλά και ρομαντικό ένδειο παιδί, με την τόσο εύαίσθητη και εύγενική ψυχή; "Α, όχι! Στη φωτογραφία ήταν έντελώς διαφορετικό το προσώπο του. Το μέτωπό του ήταν αίσωμένο από ρυτίδες...

Ή συζητήσε έξακολούθησε ζωηρά.

Μετά το δείπνο, ήσαν άλλοι δύο νέοι, μαζί με μία συνομήλικη φίλη της μηνητής του Τσιοβάνι.

Ή θεία Ουρανία— όπως την όνόμαζε πια ή νέα— κάθισε στο πιά να σέ μία στιγμή κι' άρχισε αυτή ή μουσική! Πόσο γλυκά μίλασε στην ψυχή της άπόψε. Ξαντώντας μέσα της τον παλιό πεθωμένο τη: Έρωτα.

Την έταξε με τόσο συγκίνησι και τόση τρυφερότητα, πού έννοιση έξασα να μάτια της να βουρκώσουν.

— 'Ω, πόσα της θυμάς αυτή ή μουσική! Πόσο γλυκά μίλασε στην ψυχή της άπόψε. Ξαντώντας μέσα της τον παλιό πεθωμένο τη: Έρωτα.

Οι νέοι κι' ή νέες, πού βρισκόνησαν στο σπίτι, άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν, ενώ αυτή έταξε στο πιάνο.

Ή θεία Ουρανία, βότρω απ' το κρασί ποίμα στο τραπέζι, τη μουσική και την εύθύμια, είχε ξεχαστή έντελως. Μα έξασα θυμήθηκε. Θυμήθηκε κι' ανατόφρησε!

Τι ήταν αυτό πού έκανε έπειτα από τη φοβερή οικογενειακή σκηνή πού της συνέβη πού όλο τον; Συλόγηθηκε τον άντρα της, τον Πέτρο, άλομωχα, συντετριμμένο βότρω από την άποφάσιμη ανακόληση των επιστολών. Συλόγηθηκε την ήρημη και χαρομένη οικογενειακή ζωή πού περνούσε ως τη νύχτα αυτή, την άφοπισία και τη λατρεία του άνδρος της, και σέ μία στιγμή πικρής μετανόησης, άποφάσισε να ξεαναγνώσει στο σπίτι της, να πείσει στο πιάνα του Πέτρον και να ζητήσει απ' αυτόν να της συγχωρήσει το νεανικό της σφάλμα, το λησμονημένο αίθερμά της.

Ή Ο Πέτρος ήταν καλός, εύγενής και ήταν βέβαιη ότι θα την συχωρούσε.

Φόρεσε βιαστικά το καπέλο της, εύχαριστήσε τους καλούς άνθρώπους πού τόσο πρόθυμα την είχαν φιλοξενήσει και έφυγε.

Όταν έφθασε στο σπίτι, έβγαλε από την τσάντα της το κειτό της πόρτας, άνοιξε θορόβο και μπήκε μέσα... Στην καρβελατωκάμαρα, στο γραμείο, σέ όλο το σπίτι δέν βρισκόταν ψυχή... Πού ήταν λοιπόν ο Πέτρος; "Άναγε τη λάμπα του γραμείου και είδε άπάνω στο τραπέζι ένα γράμμα του Πέτρον. Έπαισε νευρικά τί γράκελλο και το διάβασε:

«*Αγαπημένη μου Λουκία,*
 Τη στιγμή πού θα διαβίσεις αυτό το γράμμα, δέ θα έρσικομαι πια σ'η ζωή. Δέν υπορώ να ζήσω έπειτα απ' δει σ' σ' νύβη. Όλα χόθησαν, έσβησαν για μένο. Χαίρε για πάντι...
 Π έ τ ο ς»

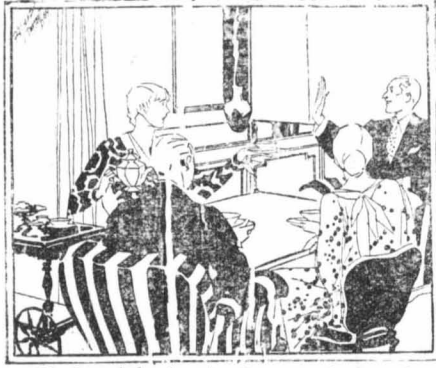
Ή Λουκία ξεπρόρησε άγρια, άπελπισμένα, λήγισε και σφιράστηκε κάτω άναίσθητη!...

ΛΟΥΚΙΑΝΗ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΦΖΑΝΣΟΝ

Ή μαρκήσιος ντ' Άρζανσόν όταν έμαθε ότι ο άνεψιός του, ο όποιος ήτο προσωπικός της φίλας, διαορίστηκε έφροος σέ μία άμοσια βιβλιόθηκη, του είπε:

— "Α! είσαι τυχερός, άνεψέ μου. Τώρα θα μάθης να διαβάζεις τουλάχιστον.

Οι νέοι και η νέες την άκουγαν με προσοχή.